

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 91/2017
07.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Бате Цветковића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету против окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Љиљане Петрић, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 23/16 од 01.09.2016. године, у седници већа одржаној 07.02.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 23/16 од 01.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици К 67/14 од 24.03.2015. године окривљени АА на основу одредбе члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези са чланом 289. став 1. КЗ. Истом пресудом оштећена ББ упућена је на парницу ради остварења имовинскоправног захтева док су трошкови кривичног поступка као и нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника као и награда вештака и стручног саветника пали на терет буџетских средстава суда на основу члана 265. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 1)-6) ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1042/15 од 10.03.2016. године делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Суботици преиначена је пресуда Вишег суда у Суботици К 67/14 од 24.03.2015. године тако што је окривљени АА оглашен кривим због извршеног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године те му је на основу члана 297. став 5. у вези са чланом 86. КЗ изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 10 месеци, по правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у установи за издржавање казне не урачунава у трајање изречене мере.

На основу члана 262. став 1. ЗКП окривљени је обавезан на накнаду трошкова кривичног поступка с`тим да ће о истој бити одлучено посебним решењем док је оштећена ББ упућена на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кжз 23/16 од 01.09.2016. године усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА преиначена је пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1042/15 од 10.03.2016. године, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду као суд трећег степена, окривљеног АА због извршеног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. КЗ за које је оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од једне године, коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује и то на адреси ..., улица ..., уз примену електронског надзора. Уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршавање казне затвора, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и побијана пресуда, у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведене правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кжз 23/16 од 01.09.2016. године, на основу члана 483. став 1. и 3. ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Љиљана Петрић, поднела је захтев за заштиту законитости из разлога садржаних у члану 485. став 1. тачка 1) ЗКП, односно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да побијану пресуду преиначи тако што ће окривеног ослободити од оптужбе или што ће исту укинути и предмет врати на поновну одлуку Апелационом суду у Новом Саду.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог, из члана 485. став 1. ЗКП, за његово подношење.

У вези с`тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Надаље, одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, је прописано због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су таксативно наведене: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези

става 4. ЗКП, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП.

У предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Петрић, није изричито указано ни на једну од таксативно наведених повреда закона из члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, које представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости, од стране окривљеног преко браниоца.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП изношењем детаљних разлога и анализом истих, због чега је по виђењу браниоца учињена иста битна повреда одредаба кривичног поступка.

Поред тога, поднетим захтевом се указује да на главном претресу није изведен доказ непосредним саслушањем вештака саобраћајне струке; да суд није правилно ценио писмени налаз и мишљење судског вештака саобраћајне струке из кога произлази да се оштећени - возач мопеда није прописно кретао у саобраћају, те да окривљени није прешао на супротну саобраћајну траку ... чиме је апелациони суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, на које је погрешно применио закон, услед чега је неправилна и одлука о изреченој кривичној санкцији. Врховни касациони суд оцењује да се овим наводима побија правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања - одредба члана 440. ЗКП која није, као ни одредба члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, предвиђена као разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, преко браниоца, те је поднети захтев одбачен као недозвољен.

Код напред наведеног Врховни касациони суд је, поступајући у смислу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић-Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић